

Publicerad 2018-11-30 23:11 av © Birgitta Wäppling

mosaik

novembermörkret tätar skymningsljuset

bildar en skenbar vägg mellan oss och livet

likt ett jättekalejdoskop där glassplitter samsas på en liten yta

mönstren som bildas på våra näthinnor skönjs näst intill nakna

sorgen likaså, när livet kommer nära

krokeken sträcker sina knotiga grenar

likt stödjande armar mot oss

vinden ruskar tag och tycks böja solens strålar

någonstans mellan sorg och förtvivlan skymtar ett inre lejon

som ryter i soluppgången och inte väjer med blicken

och som provsmakar vinterljuset

ser du hur det betraktar allt vi försakade

för att få beträda denna fristad

när alla stadigt går

rakt mot horisonten

© Birgitta Wäppling, 24 november 2018

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren © Birgitta Wäppling med Poeter.se id #19749 innehar upphovsrätten